

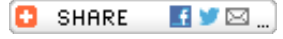
Secretariaat

Limburglaan 10
Postbus 5700
6202 MA Maastricht

T +31 (0)43 - 389 77 66
F +31 (0)43 - 389 76 84
info@rovl.nl

Blog #mvd01.

4 mei

Iedere 4 mei staan we stil. Stil bij het feit dat onze verworvenheden zoals vrijheid, democratie, vrijheid van meningsuiting, stemrecht en welvaart is bevochten. De laatste oorlog in ons land ligt gelukkig al ver achter ons. Ik heb die oorlog zelf niet meegemaakt. Mijn ouders en schoonouders wel. Mijn pa en ma leven allang niet meer, maar hun verhalen over die tijd staan in mijn geheugen gegrift. Ze waren bovenal spannend en gingen over verzet, bonnen, inkwartieren, eeuwig gebrom van overvliegende vliegtuigen richting Ruhrgebied, huilende en biddende soldaten die naar het front moesten, Duitsers of geallieerden. Ze huilden allemaal. De spaarzame foto's van 'de jongens' liggen ergens bij mij thuis in een doos. De laatste veteranen lopen qua leeftijd op hun laatste benen, hun herinnering echter niet. Mijn schoonouders vertellen hun verhalen vaak tijdens ons wekelijkse etentje.

Vietnam

Ik ben opgegroeid met de wazige zwart-wit beelden van een verre oorlog in Vietnam. Iedere avond opnieuw op het journaal. Beelden van vechtende soldaten, bombardementen, napalm. Die brute executie van police chief Nguyen Ngoc Loan in Saigon, dat meisje dat naakt en verbrand vlucht uit haar brandende dorp. Die beelden tekenen zich op mijn netvlies uit.

Nog steeds

Nu nog steeds zijn er in de gehele wereld mensen aan het vechten voor hun vrijheid, tegen de onderdrukking, honger en verwaarlozing. Talloze mensen worden ook nu nog steeds geknecht, uitgeknepen, gemarteld en vermoord. Onlangs nog de Arabische Lente.

iPad

En nu volg ik via Twitter de 140 karakter verslagen van journalisten in Syrië. De burgeroorlog, het gevecht voor vrijheid komt nu mijn dagelijks leven en in die van ontelbare anderen op de iPad binnen. Ik probeer mij al twitterend een voorstelling te maken van de toestanden in dat land, van die angstige mensen, van hun vastberadenheid en dat terwijl ik hier in een prachtige omgeving mijn blog op datzelfde "speeltje" zit te typen.

Hoe ik het ook wend of keer, hoezeer ik ook mij probeer in te leven en mijn gedachten ook afdwalen; het is en blijft ver van mijn bed. Ik verkeer in de luxe dat ik nooit midden in zo'n gevecht ben geweest.

Omdat het kan

En vanuit deze luxe positie mag ik namens de overheid werken om het aantal verkeersslachtoffers terug te dringen. Mensen in de landen of situaties hierboven beschreven hebben wel iets anders aan hun hoofd. Wij kunnen en moeten nadenken hoe we het dagdagelijkse leed van een iedere dag groter wordend aantal rouwende families kunnen voorkómen. In onze situatie kan dat en moet dat ook. Wij leven in vrijheid en welvaart en vanuit deze positie mogen en kunnen we dromen van een meer duurzame en betere samenleving. En daar horen verkeersslachtoffers, zo is mijn overtuiging, niet in. We kunnen samen van de nul een punt maken. Kijkend naar de situatie elders in de wereld zou dat geen moeilijke mentale omslag moeten zijn. #mvd01.

[« terug](#)

Reacties

Riky van Hal

06-05-2012 15:38

Helemaal mee eens. Het is zoals het is. Hier en daar.

Reactie toevoegen

naam:

bericht:

Anti Spam vraag. Type het getal links over:

Versturen >>